

บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อหาปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับอคติของวัยรุ่นต่อการรักเพศเดียวกันของชายและหญิง โดยแยกวิเคราะห์ตามลักษณะต่างๆ ซึ่งจำแนกลักษณะของอคติต่อกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน ออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

1. อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกัน

การศึกษาอคติของวัยรุ่นต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมีตัวแปรสำคัญที่มีอำนาจในการทำนายอคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกัน ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ 6 ตัว ได้แก่ อำนาจนิยม ($Beta = .507$) รองลงมาคือตัวแบบในสังคมที่เป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน ($Beta = -.175$) เพศหญิง ($Beta = -.173$) พ่อและแม่ไม่มีอคติ ($Beta = -.124$) การรับรู้ว่ามีเพื่อนมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ($Beta = .111$) และบทบาททางเพศหญิง ($Beta = -.108$) และมีอำนาจในการทำนายอคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกัน ร้อยละ 51.8

2. อคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกัน

การศึกษาอคติของวัยรุ่นต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมีตัวแปรสำคัญที่มีอำนาจในการทำนายอคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกัน ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ 7 ตัวแปร ได้แก่ บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม ($Beta = .516$) รองลงมาคือ การศึกษาระดับปริญญาตรี ($Beta = -.150$) ตัวแบบพ่อแม่ไม่มีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ($Beta = -.140$) ตัวแบบในสังคมที่เป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน ($Beta = -.136$) บทบาททางเพศ (บทบาททางเพศไม่ชัดเจน $Beta = .122$, บทบาททางเพศหญิง $Beta = -.099$) และเพศหญิง ($Beta = -.098$) และมีอำนาจในการทำนายอคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกัน ร้อยละ 56.1

3. อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว

การศึกษาคติของวัยรุ่นต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมีตัวแปรสำคัญที่มีอำนาจในการทำนายอคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ 7 ตัวแปร ได้แก่ อำนาจนิยม ($Beta = .462$) รองลงมาคือ เพศหญิง ($Beta = -.194$) บทบาททางเพศหญิง ($Beta = -.166$) ตัวแบบพ่อและแม่ไม่มีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ($Beta = -.151$) ตัวแบบในสังคมที่เป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน ($Beta = -.138$) การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันบ่อย ($Beta = -.115$) และภูมิลาเนากรุงเทพมหานคร ($Beta = -.109$) มีอำนาจในการทำนายอคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ร้อยละ 44.8

4. อคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว

การศึกษาคติของวัยรุ่นต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมีตัวแปรสำคัญที่มีอำนาจในการทำนายอคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ 5 ตัวแปร ได้แก่ อำนาจนิยม ($Beta = .572$) รองลงมาคือ บทบาททางเพศหญิง ($Beta = -.143$) ตัวแบบในสังคมที่เป็นบุคคลรักเพศเดียวกันตัว ($Beta = -.142$) แบบพ่อและแม่ไม่มีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ($Beta = -.136$) และเพศหญิง ($Beta = -.131$) มีอำนาจในการทำนายอคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ร้อยละ 51.6

ในการศึกษานี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาคติของวัยรุ่นต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ซึ่งแบ่งเป็น อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกัน อคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกัน อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว และอคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ผลการศึกษาพบว่ามีตัวแปรจำนวน 5 ตัวแปร ได้แก่ บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม ตัวแบบในสังคม เพศ ตัวแบบในครอบครัว และบทบาททางเพศ ที่เป็นตัวร่วมในการทำนายอคติของวัยรุ่นต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ได้แก่ อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกัน อคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกัน อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว และอคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว และมีตัวแปรจำนวน 5 ตัวแปร ได้แก่ ความกดดันของเพื่อน ที่เป็นปัจจัยทำนายอคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกัน ระดับการศึกษาปริญญาตรีและบทบาททางเพศไม่ชัดเจน ที่เป็นปัจจัยทำนายอคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกัน และการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันและภูมิลาเนากรุงเทพมหานคร ที่เป็นตัวทำนายอคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ดังนั้นในการวิเคราะห์และอภิปรายผลการวิจัยนั้น ผู้วิจัยแบ่งอภิปรายดังนี้

1. ตัวแปรร่วมในการทำนายอคติของวัยรุ่นต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน มี 5 ตัวแปร ได้แก่ บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม ตัวแบบในสังคมที่เป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน เพศหญิง ตัวแบบในครอบครัว และบทบาททางเพศหญิง

2. ตัวแปรเดี่ยวที่ทำนายอคติของวัยรุ่นต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน แบ่งเป็น

2.1 ตัวแปรที่ทำนายอคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกัน ได้แก่ ความกดดันของเพื่อน

2.2 ตัวแปรที่ทำนายอคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกัน ได้แก่ ระดับการศึกษา ปริญญาตรีและบทบาททางเพศไม่ชัดเจน

2.3 ตัวแปรที่ทำนายอคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ได้แก่ การมีปฏิสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างกับบุคคลรักเพศเดียวกัน และภูมิลาเนากรุงเทพมหานคร

1. ตัวแปรร่วมในการทำนายอคติของวัยรุ่นต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน

1.1 บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม

จากตารางที่ 13-20 พบว่าบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมมีอิทธิพลต่ออคติของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมนั้นเป็นตัวแปรในการทำนายอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกันเป็นอันดับแรกของการศึกษาคั้งนี้ โดยมีน้ำหนักของแต่ละตัวแปรตามดังนี้ อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกัน ($Beta = .507$) อคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกัน ($Beta = .516$) อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ($Beta = .462$) และอคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ($Beta = .572$)

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับอคติของบุคคลรักต่างเพศต่อบุคคลรักเพศเดียวกันที่ผู้วิจัยมุ่งศึกษาบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมมีความสัมพันธ์ต่อการสนองตอบด้านอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน (Whitley, 1999) นอกจากนั้นแล้วงานวิจัยบางชิ้นได้ทำการเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม ได้ผลสอดคล้องกับงานวิจัยนี้ นั่นก็คือกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมสูงจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันสูงขึ้นด้วย ดังงานวิจัยของ Whittley, & Egisdottir (2000) ซึ่งทำการศึกษามุขภาพอำนาจนิยม และเจตคติของบุคคลรักต่างเพศที่มีต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยทำการศึกษากับนักศึกษารักต่างเพศ จำนวน 153 คน พบว่าบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมมีความสัมพันธ์โดยตรงกับ

อคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน นั้นก็คือถ้าบุคคลมีลักษณะบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมสูงก็จะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันสูง นอกจากนั้นแล้ว Lippa, & Arad (1999) ที่ทำการศึกษานบุคลิกภาพและอคติของบุคคลรักต่างเพศต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยทำการสัมภาษณ์บุคคล 93 คน โดยใช้แบบสอบถามเพื่อแบ่งลักษณะบุคลิกภาพ พบว่าบุคคลที่บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม จะมีความสัมพันธ์สูงกับเจตคติในทางลบต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน และงานวิจัยของ Gelbal, & Duyan (2006) ซึ่งทำการศึกษาเรื่องเจตคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ในประเทศตุรกี พบว่านักศึกษาที่ไม่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมนั้นจะมีเจตคติเชิงบวกต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่านักศึกษาที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม

ส่วนงานวิจัยที่สอดคล้องอื่นๆ ที่จะแสดงข้างล่างนี้ ถึงแม้ว่าปัจจัยต่างๆ ที่เสนอนั้นไม่ใช่บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม แต่ตัวแปรต่างๆ ที่ผู้วิจัยแต่ละท่านได้ทำการวิจัยนั้นเป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม เพราะบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมนั้นประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบด้วยกัน (Altemeyer, 1988) ได้แก่ การยอมจำนนต่ออำนาจ ความก้าวร้าวต่อกลุ่มอื่นที่ผู้มีอำนาจไม่ยอมรับ และการยึดค่านิยมทางสังคม โดยบุคคลที่มีลักษณะยึดค่านิยมทางสังคมนั้น จะมีลักษณะอนุรักษนิยม เครื่องศาสนา เป็นองค์ประกอบด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงเรียบเรียงงานวิจัยที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของการยึดค่านิยมทางสังคมที่ส่งผลต่ออคติของบุคคลรักต่างเพศต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ได้แก่ Medley (2005) ศึกษาเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันในวิทยาลัยเอกชน พบว่าชายรักต่างเพศที่มีลักษณะอนุรักษนิยม และเคร่งศาสนาจะมีเจตคติในเชิงลบต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่าชายรักต่างเพศที่ไม่มีลักษณะอนุรักษนิยมและเคร่งศาสนา และ Estrada, & Weiss (2006) ได้ทำการศึกษาเรื่องเจตคติของบุคลากรในกองทัพต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยทำการศึกษาในทหารเรือชาย จำนวน 72 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันในแง่ลบ และยังพบอีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีเจตคติเชิงลบนั้นมีแนวโน้มที่จะมีลักษณะอนุรักษนิยม นอกจากนั้นแล้ว Kardia (1996) ทำการศึกษาเจตคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยต่อบุคคลรักเพศเดียวกันพบว่านักศึกษาที่ไม่มีลักษณะอนุรักษนิยมมีแนวโน้มที่จะยอมรับกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะอนุรักษนิยม ยิ่งไปกว่านั้นผู้หญิงที่ไม่มีลักษณะอนุรักษนิยมจะยอมรับบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่ากลุ่มอื่นๆ อีกด้วย ซึ่ง Kurdek (2004) กล่าวว่า เจตคติเชิงลบต่อบุคคลรักต่างเพศนั้นเป็นระบบความเชื่อกว้างๆ ของคนในสังคมที่มีลักษณะอนุรักษนิยม

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้นสอดคล้องกับงานวิจัยชิ้นนี้ นั่นก็คือบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมมีความสัมพันธ์กับอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน (Whitley, 1999)

และยังพบอีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมสูงจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันสูงกว่าที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมต่ำ (Whitlley, & Egisdottir, 2000; Lippa, & Arad, 1999) และบุคคลที่ไม่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมจะมีเจตคติเชิงบวกต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน (Gelbal, & Duyan, 2006) นอกจากนี้แล้วยังพบว่าบุคคลที่มีลักษณะอนุรักษนิยมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของลักษณะยึดค่านิยมทางสังคมอันเป็นองค์ประกอบสำคัญของบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม โดยบุคคลที่มีลักษณะอนุรักษนิยมมีแนวโน้มมีเจตคติเชิงลบต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน (Medley, 2005; Estrada, & Weiss, 2006; Kardia, 1996; Kurdek, 2004) จึงสรุปได้ว่าจากการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ (MRA) บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมสามารถทำนายอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ได้แก่ ชายรักเพศเดียวกัน หญิงรักเพศเดียวกัน ชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว และหญิงที่เป็นสมาชิกในครอบครัว และกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมสูงจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันสูงกว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมต่ำ

1.2 ตัวแบบในสังคมที่เป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน

จากตารางที่ 13-20 พบว่าตัวแบบในสังคมมีอิทธิพลต่อการมีอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยตัวแบบในสังคมเป็นตัวแปรสำคัญในการทำนายอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกันในการศึกษาครั้งนี้ โดยมีน้ำหนักของแต่ละตัวแปรตามดังนี้ อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกัน ($Beta = -.175$) อคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกัน ($Beta = -.136$) อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ($Beta = -.138$) และอคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ($Beta = -.142$) ซึ่งการวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีตัวแบบในสังคมที่เป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน จะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีตัวแบบในสังคมเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน

ผู้วิจัยไม่พบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอิทธิพลของตัวแบบในสังคมที่ส่งผลต่ออคติของบุคคลรักต่างเพศต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน แต่จากการศึกษางานวิจัยจำนวนมากพบว่าตัวแบบในสังคมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มตัวอย่างทำพฤติกรรมเลียนแบบตัวแบบทั้งที่เป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในสังคม เช่น พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กอนุบาลที่ทำตามตัวแบบก้าวร้าว (Bandura, Ross, & Ross, 1961 cited in Ormrod, 1999) พฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของวัยรุ่น (Triplet, & Payne, 2004; Archer, 2002) พฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์โดยนักศึกษาที่เห็นตัวแบบนักศึกษาดื่ม (Borsari, & Carey, 2001) การใช้โคเคนและการเสพยาตามตัวแบบที่เป็นกลุ่มเพื่อน (Perry, & Mandell, 1995) การอยู่ร่วมกันก่อนสมรสโดยตัวแบบเป็น

สื่อสารมวลชน (เกศรินทร์ กาญจนภิรมย์, 2548) เป็นต้น การปรับพฤติกรรม เช่น การเรียนรู้ภาษา และการเปล่งเสียงให้เหมาะสมในสังคม (Whitehurst, 1978) การปรับพฤติกรรมนักกีฬาในเรื่องระเบียบวินัยผ่านตัวแบบ (พิมพา ม่วงศิริธรรม, 2544) และการปรับพฤติกรรมผู้ป่วยโรคจิตโดยสังเกตตัวแบบที่ได้รับรางวัล (Goldstein et al., 1973; Goldstein, & Hunter, 1973 cited in Chartier; Ainley & Voss, 1975) โดยจากการศึกษาตัวแบบในสังคมนั้น ตัวแบบในสังคมต้องมีลักษณะน่าเชื่อถือ จึงจะทำให้เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบ นอกจากนั้นแล้วลักษณะของตัวแบบที่มีความน่าเชื่อถือจะทำให้ผู้สังเกตเกิดการยอมรับพฤติกรรมและมีมุมมองที่ดีกับตัวแบบด้วย

ดังนั้นผลของตัวแบบในสังคมจึงน่าจะมีอิทธิพลต่ออคติของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกันด้วย ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า จากการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (MRA) พบว่าตัวแบบในสังคมสามารถทำนายอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน และกลุ่มตัวอย่างที่มีตัวแบบในสังคมเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีตัวแบบในสังคมที่เป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน

1.3 เพศหญิง

จากตารางที่ 13-20 พบว่าเพศมีอิทธิพลต่ออคติของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยเพศหญิงนั้นเป็นตัวแปรสำคัญในการทำนายอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกันในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ โดยมีน้ำหนักของแต่ละตัวแปรตามดังนี้ อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกัน ($Beta = -.173$) อคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกัน ($Beta = -.098$) อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ($Beta = -.194$) และอคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ($Beta = -.131$) ซึ่งการวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย

จากการศึกษางานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องปัจจัยทางเพศที่เกี่ยวกับอคติของวัยรุ่นต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน พบว่ามีงานวิจัยที่สอดคล้องกับงานวิจัยนี้คือ งานวิจัยของ Tellez et al. (1999) เสนองานวิจัยเกี่ยวกับเจตคติของแพทย์ใน New México ต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน พบว่าเพศเป็นตัวทำนายตัวหนึ่งที่สามารถใช้ทำนายว่าแพทย์จะมีอคติเชิงลบต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน นอกจากนั้นแล้ว Gelbal, & Duyan (2006) ได้ทำการศึกษาเรื่องเจตคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ในประเทศตุรกี พบว่าปัจจัยทางเพศเป็นปัจจัยสำคัญในการทำนายเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันด้วย

ในส่วนของงานวิจัยเปรียบเทียบระหว่างเพศหญิงและเพศชายนั้นส่วนมากจะพบว่าเพศหญิงมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่าเพศชาย อย่างเช่นงานวิจัยของ Kardia (1996) ที่ทำการศึกษาผลกระทบของเจตคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน พบว่านักศึกษาหญิงจะมีการยอมรับบุคคลรักเพศเดียวกันในระดับสูงและมีการยอมรับบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่านักศึกษาชาย และ Ratcliss et al. (2006) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างเพศกับเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ในบทบาทการจูงใจให้เกิดการตอบสนองโดยปราศจากอคติ พบว่าผู้หญิงมีแรงจูงใจภายในที่จะตอบสนองต่อชายรักเพศเดียวกันโดยปราศจากอคติสูงกว่าเพศชาย นอกจากนั้นแล้ว Schellenberg, Hirg, & Sears (2004) ทำการศึกษาเรื่องเจตคติต่อรักเพศเดียวกันในนักศึกษาที่ยังไม่จบการศึกษาของ Canadian University จำนวน 199 คน พบว่านักศึกษามีเจตคติเชิงลบต่อชายรักเพศเดียวกันมากกว่าหญิงรักเพศเดียวกัน และยังพบอีกว่าผู้หญิงมีเจตคติเชิงบวกต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่าเพศชาย

ส่วนงานวิจัยอื่นที่สนับสนุนงานวิจัยนี้ที่พบว่าวัยรุ่นชายมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่าวัยรุ่นหญิงนั้น มีดังนี้ Medley (2005) ศึกษาเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันในวิทยาลัยเอกชน พบว่านักศึกษาชายมีเจตคติเชิงลบต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่านักศึกษาหญิง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kurdek (1988) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติเชิงลบต่อบุคคลรักเพศเดียวกันในนักศึกษารักต่างเพศในมหาวิทยาลัย โดยศึกษานักศึกษารักต่างเพศจำนวน 103 คน พบว่าเจตคติของนักศึกษาชายต่อบุคคลรักเพศเดียวกันเป็นไปในเชิงลบมากกว่านักศึกษาหญิง ส่วนงานวิจัยของ LaMar, & Kite (1998) ที่ทำการศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศกับการมีเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน พบว่าผู้ชายมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่าผู้หญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งอคติของผู้ชายต่อชายรักเพศเดียวกัน โดย LaMar, & Kite (1998) เชื่อว่าที่เป็นอย่างนี้เพราะ ความเชื่อที่ว่าบุคคลรักเพศเดียวกันเป็นอันตราย ไม่ควรให้การยอมรับบุคคลรักเพศเดียวกัน และควรหลีกเลี่ยงการติดต่อกับบุคคลรักเพศเดียวกัน ผลการวิจัยเหล่านี้สอดคล้องกับการวิจัยของ รุ่งกานดา พงศ์ธรรกุลพานิช (2530) ได้ทำการศึกษาเรื่อง เจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน พบว่า ผู้ชายตัดสินเชิงจริยธรรมที่เกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักเพศเดียวกันสูงกว่าผู้หญิง นั่นก็คือผู้ชายมองว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่ผิด และต้องการให้บุคคลรักเพศเดียวกันเปลี่ยนจากพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเป็นพฤติกรรมรักต่างเพศเหมือนคนส่วนใหญ่ในสังคม ส่วน Kerns, & Fine (2005) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศและเจตคติเชิงลบที่มีต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ของนักศึกษามหาวิทยาลัย จำนวน 155 คน พบว่าผู้ชายมีเจตคติทางลบต่อชายรักเพศเดียวกันมากกว่าผู้หญิง และงานวิจัยของ Kite, & Whitley (1996) ศึกษาความ

แตกต่างกันระหว่างเพศในเรื่องเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,000,824 คน ซึ่งอาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา พบว่า ผู้ชายมีเจตคติและพฤติกรรมเชิงลบต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่าผู้หญิง นอกจากนี้แล้วผู้ชายยังมีมุมมองด้านลบทางด้านกฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิพลเมืองของชายรักเพศเดียวกันมากกว่าผู้หญิง

มีงานวิจัยจำนวนมากศึกษาปัจจัยทางเพศกับอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ซึ่งพบว่าเพศเป็นตัวแปรหนึ่งในการทำนายอคติของบุคคลรักต่างเพศต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน (Tellez et al., 1999; Gelbal, & Duyan, 2006) ส่วนการเปรียบเทียบระหว่างเพศพบว่าผู้หญิงมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่าผู้ชาย (Kardia, 1996; Ratcliss et al., 2006; Schellenberg, Hirg, & Sears, 2004) และผู้ชายมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่าผู้หญิง (Medley, 2005; Kurdek, 1988; LaMar, & Kite, 1998; รุ่งกานดา พงศ์กรกุลพานิช, 2530; Kerns, & Fine, 2005; Kite, & Whitley, 1996) ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า จากการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ (MRA) พบว่า เพศ เป็นปัจจัยหนึ่งในการทำนายกลุ่มอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน คือ อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกัน อคติต่อหญิงรักเพศเดียวกัน อคติต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว และอคติต่อหญิงที่เป็นสมาชิกในครอบครัว โดยทั้งหมดพบว่าผู้หญิงมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่าผู้ชาย

1.4 ตัวแบบในครอบครัว

จากตารางที่ 13-20 พบตัวแบบในครอบครัวมีอิทธิพลต่ออคติของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยตัวแบบในครอบครัวนั้นเป็นตัวแปรสำคัญในการทำนายอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกันในการศึกษาคั้งนี้ โดยมีน้ำหนักของแต่ละตัวแปรตามดังนี้ อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกัน ($Beta = -.124$) อคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกัน ($Beta = -.140$) อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ($Beta = -.151$) และอคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ($Beta = -.136$) ซึ่งการวิจัยคั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่พ่อและแม่ที่ไม่แสดงอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันต่อกลุ่มตัวอย่างจะทำให้กลุ่มตัวอย่างจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่าพ่อและแม่ที่แสดงอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันต่อกลุ่มตัวอย่าง

จากการวิเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแบบในครอบครัว พบว่าเจตคติของพ่อแม่ส่งผลกับเจตคติของบุตรต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน (Newman, 1989) นอกจากอิทธิพลของตัวแบบในครอบครัวจะส่งผลต่ออคติของบุคคลรักต่างเพศต่อบุคคลรักเพศเดียวกันแล้ว ตัวแบบใน

ครอบครัวยังส่งผลต่อพฤติกรรมอื่นๆ ของกลุ่มตัวอย่างอีกด้วย ได้แก่ พฤติกรรมการใช้ยาเสพติด (Ritchey, Reid, & Hasse, 2001; Young, Clopton, & Bleckley, 2003; Milton et al., 2004) การขาดแคลนทางสังคม (เมรุณี แทนนิล, 2548) และการปรับพฤติกรรมในเด็ก (Poulson et al., 2002)

จากข้อมูลข้างต้นจึงสรุปได้ว่า จากการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ (MRA) พบว่า ตัวแบบในครอบครัว เป็นปัจจัยหนึ่งในการจำแนกกลุ่มอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน คือ อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกัน อคติต่อหญิงรักเพศเดียวกัน อคติต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว และอคติต่อหญิงที่เป็นสมาชิกในครอบครัว โดยกลุ่มตัวอย่างที่สังเกตตัวแบบพ่อแม่ที่ไม่แสดงอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังเกตตัวแบบกลุ่มอื่นๆ (พ่อแสดงอคติ, แม่แสดงอคติ และทั้งพ่อและแม่แสดงอคติ)

1.5 บทบาททางเพศหญิง

จากตารางที่ 13-20 แสดงว่าบทบาททางเพศมีอิทธิพลต่ออคติของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยบทบาททางเพศเป็นตัวแปรสำคัญในการทำนายอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกันในการศึกษาคั้งนี้ โดยมีน้ำหนักของแต่ละตัวแปรตามดังนี้ อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกัน ($Beta = -.108$) อคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกัน ($Beta = -.099$) อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ($Beta = -.166$) และอคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ($Beta = -.143$) ซึ่งการวิจัยครั้งนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีบทบาททางเพศหญิงจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่ากลุ่มอื่นๆ (บทบาททางเพศชาย บทบาททางแบบแอนโรจีนิ และบทบาททางเพศไม่ชัดเจน)

อคติของวัยรุ่นต่อบุคคลรักเพศเดียวกันนั้นได้รับอิทธิพลจากบทบาททางเพศหญิง โดยบทบาททางเพศหญิงสามารถทำนายอคติของวัยรุ่นต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Newman (1989) ที่ศึกษาเกี่ยวกับบทบาททางเพศหญิงและบทบาททางเพศชายต่อเจตคติที่มีต่อชายและหญิงรักเพศเดียวกัน พบว่าบทบาททางเพศเป็นตัวทำนายเจตคติของผู้ชายและผู้หญิงต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน และ Kerns, & Fine (2005) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบทบาททางเพศและเจตคติเชิงลบต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยทำการศึกษาจากนักศึกษาวิทยาลัยจำนวน 155 คน โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน และแบบสอบถามบทบาททางเพศ พบว่าเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมีความสัมพันธ์กับบทบาททางเพศของบุคคล นอกจากนั้นแล้ว Lieblich, & Friedman (1985) ทำการศึกษา

บทบาททางเพศและเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันของคนอิสราเอลและสหรัฐอเมริกา การศึกษาค้างนี้เป็นการศึกษาข้ามวัฒนธรรม โดยศึกษาจากวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในประเทศอิสราเอลและสหรัฐอเมริกา จำนวน 170 คน พบว่าวัยรุ่นอิสราเอลมีความลักษณะเข้มงวดต่อบทบาททางเพศที่ตรงกับเพศของตนมากกว่าในสหรัฐอเมริกา และผู้ชายมีลักษณะเข้มงวดของบทบาททางเพศมากกว่าผู้หญิง และพบความสัมพันธ์ระหว่างบทบาททางเพศและการต่อต้านบุคคลรักเพศเดียวกันของแต่ละประเทศอีกด้วย และ Kurdek (2004) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ของเจตคติเชิงลบต่อบุคคลรักเพศเดียวกันของนักศึกษาต่างประเทศในวิทยาลัย พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อโบราณทางเพศ นั่นก็คือบุคคลที่มีความเชื่อเรื่องบทบาททางเพศของหญิงและชายมากเท่าไร ก็จะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมากเท่านั้น

บทบาททางเพศหญิงมีอิทธิพลในการทำนายอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยข้างบนที่พบว่าบทบาททางเพศมีความสัมพันธ์ต่อเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน (Newman, 1989; Kerns, & Fine, 2005) และงานวิจัยนี้ยังพบอีกว่าบุคคลที่มีบทบาททางเพศหญิงมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่ากลุ่มอื่นๆ (บทบาททางเพศชาย บทบาททางเพศแอนโดรจีนิ และบทบาททางเพศไม่ชัดเจน) ซึ่งตรงกับงานวิจัยข้างต้นที่พบว่าบุคคลที่เคร่งครัดต่อบทบาททางเพศของตนมากเท่าไรจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมากเท่านั้น (Whitley, 1987; Kurdek, 2004) แต่การศึกษาของ Liebllich, & Friedman (1985) พบว่าผู้ชายมีลักษณะเข้มงวดต่อบทบาททางเพศของตนมากกว่าผู้หญิง ดังนั้นทำให้ผู้หญิงมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่าผู้ชาย ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า จากการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ (MRA) พบว่าบทบาททางเพศหญิงมีอิทธิพลในการทำนายอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ได้แก่ อคติต่อชายรักเพศเดียวกัน อคติต่อหญิงรักเพศเดียวกัน อคติต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว และอคติต่อหญิงรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว และกลุ่มตัวอย่างที่มีบทบาททางเพศหญิงจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่ากลุ่มอื่นๆ (บทบาททางเพศชาย บทบาททางเพศแอนโดรจีนิ และบทบาททางเพศไม่ชัดเจน)

2. ตัวแปรเดียวที่ทำนายอคติของวัยรุ่นต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน

2.1 ตัวแปรที่ทำนายอคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกัน

ตัวแปรที่ทำนายอคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกันที่เพิ่มมาจากตัวแปรรวม ได้แก่

2.1.1 การรับรู้ความกดดันของเพื่อน

จากตารางที่ 13-14 พบว่าการรับรู้ความกดดันของเพื่อนมีอิทธิพลต่ออคติของกลุ่มตัวอย่างต่อชายรักเพศเดียวกัน โดยการรับรู้ความกดดันของเพื่อนเป็นตัวแปรสำคัญในการทำนายอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อชายรักเพศเดียวกัน ($Beta = .111$) ซึ่งการวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่รับรู้ว่ามีเพื่อนมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันจะมีอคติต่อชายรักเพศเดียวกันมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่รับรู้ว่ามีเพื่อนไม่มีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความกดดันจากเพื่อนที่ส่งผลต่ออคติของบุคคลรักต่างเพศต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัวนั้น ได้แก่ Herek (1984) พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีเจตคติในด้านลบต่อพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน จะมีความสัมพันธ์กับปัจจัยของการรับรู้ความกดดันของกลุ่มเพื่อน สรุปได้ว่า จากการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ (MRA) พบว่าปัจจัยความกดดันของเพื่อนเป็นตัวแปรหนึ่งในการทำนายอคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกัน โดยกลุ่มตัวอย่างที่รับรู้ว่ามีเพื่อนมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ก็will แสดงอคติต่อชายรักเพศเดียวกันมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่รับรู้ว่ามีเพื่อนไม่มีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน

2.2 ตัวแปรที่ทำนายอคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกัน

ตัวแปรที่ทำนายอคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกันที่เพิ่มขึ้นมาจากตัวแปรรวม ได้แก่

2.2.1 ระดับการศึกษาปริญญาตรี

จากตารางที่ 15-16 พบว่าระดับการศึกษามีอิทธิพลต่ออคติของกลุ่มตัวอย่างต่อหญิงรักเพศเดียวกัน โดยระดับการศึกษาเป็นตัวแปรสำคัญในการทำนายอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อหญิงรักเพศเดียวกัน ($Beta = -.150$) ซึ่งการวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีมีอคติต่อหญิงรักเพศเดียวกันน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ (ประถมศึกษา มัธยมศึกษา ตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. และ ปวส.)

จากการศึกษางานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องปัจจัยระดับการศึกษากับอคติของวัยรุ่นต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน พบว่างานวิจัยต่างๆ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยชิ้นนี้คือระดับการศึกษาสูงขึ้นอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันจะลดลง อันได้แก่งานวิจัยของ Kurdek (2004) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ของเจตคติเชิงลบต่อบุคคลรักเพศเดียวกันของนักศึกษาต่างประเทศในวิทยาลัย พบว่าเจตคติเชิงลบต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมีความสัมพันธ์เชิงลบกับระดับการศึกษานั้นคือเมื่อกลุ่มตัวอย่างบุคคลรักต่างประเทศมีระดับการศึกษสูงขึ้นอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันจะลดลง และ Yen et al. (2006) ทำการศึกษาเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพยาบาลในประเทศไต้หวันตอนใต้ ทำการศึกษากับพยาบาลในโรงพยาบาล 2 แห่งทางตอนใต้ของประเทศไต้หวัน พยาบาลที่มีระดับการศึกษาสูงจะมีเจตคติเชิงบวกต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน และให้การดูแลคนไข้ที่เป็นบุคคลรักเพศเดียวกันเป็นอย่างดี นอกจากนั้นแล้ว Geller (1991) ทำการศึกษาระยะยาวเกี่ยวกับเจตคติของนักศึกษาต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ทำการศึกษาในวิทยาลัยที่อยู่ในซานเมืองภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยนักศึกษาแรกเข้า ในปี ค.ศ. 1089 จำนวน 150 คน ได้รับการทดสอบความรู้และเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน และทำการทดสอบซ้ำหลังจากเรียนไปแล้ว 4 ภาคการศึกษา พบว่านักศึกษาที่เข้าใหม่ยังขาดความรู้เกี่ยวกับบุคคลรักเพศเดียวกัน และไม่สบายใจอย่างยิ่งที่ต้องอยู่ในสถานการณ์ที่มีบุคคลรักเพศเดียวกัน และเมื่อเวลาผ่านไป 4 ภาคการศึกษานักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับบุคคลรักเพศเดียวกันมากขึ้นจะมีความสบายใจเมื่ออยู่ร่วมกับบุคคลรักเพศเดียวกัน

ระดับการศึกษาเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่ออคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกัน ซึ่งในการวิเคราะห์ครั้งนี้ได้แบ่งรับการศึกษาออกเป็น 6 ระดับด้วยกันคือ ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. ปวส. และปริญญาตรี จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่าระดับการศึกษาส่งผลต่ออคติของวัยรุ่นต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ซึ่งพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงขึ้นจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยลง (Kurdek, 2004; Yen et al., 2006; Geller, 1991) นอกจากนั้นแล้วยังมีนักวิจัยหลายท่านให้การสนับสนุนว่าบุคคลที่มีอคติต่อหญิงรักเพศเดียวกันน้อยนั้นส่วนหนึ่งมาจากความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบุคคลรักเพศเดียวกัน (Wells & Franken, 1987; Geller, 1991; & Curtis & Heritage, 1991) สรุปได้ว่าจากการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ (MRA) พบว่า ระดับการศึกษา เป็นปัจจัยหนึ่งในการทำนายอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน คือ อคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกัน โดยทั้งหมดพบว่ากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่ากลุ่มอื่นๆ (ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. และ ปวส.)

2.2.2 บทบาททางเพศไม่ชัดเจน

จากตารางที่ 15-16 พบว่าระดับการศึกษามีอิทธิพลต่ออคติของกลุ่มตัวอย่างต่อหญิงรักเพศเดียวกัน โดยระดับการศึกษาเป็นตัวแปรสำคัญในการทำนายอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อหญิงรักเพศเดียวกัน ($Beta = .122$) ซึ่งการวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีบทบาททางเพศไม่ชัดเจนมีอคติต่อหญิงรักเพศเดียวกันมากกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ (บทบาททางเพศชาย บทบาททางเพศหญิง และบทบาททางเพศแอนโดรจีนี)

บทบาททางเพศไม่ชัดเจนเป็นลักษณะบทบาททางเพศที่มีลักษณะบุคคลที่มีลักษณะความเป็นชายและลักษณะความเป็นหญิงในตนเองไม่เด่น และจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องของผู้วิจัย ไม่พบการศึกษาในเรื่องบทบาททางเพศไม่ชัดเจนที่ส่งผลต่ออคติของบุคคลรักต่างเพศต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน เพราะการศึกษาส่วนใหญ่จะเน้นศึกษาบทบาททางเพศชายและบทบาททางเพศหญิงเท่านั้น ดังนั้นการศึกษานี้จึงเป็นการค้นพบปัจจัยทำนายอคติของบุคคลรักต่างเพศต่อบุคคลรักเพศเดียวกันเป็นครั้งแรก

จากการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ (MRA) พบว่าบทบาททางเพศไม่ชัดเจน เป็นปัจจัยหนึ่งในการทำนายอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน คือ อคติของวัยรุ่นต่อหญิงรักเพศเดียวกัน โดยทั้งหมดพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีบทบาททางเพศไม่ชัดเจนมีอคติต่อหญิงรักเพศเดียวกันมากกว่ากลุ่มตัวอย่างอื่นๆ (บทบาททางเพศชาย บทบาททางเพศหญิง และบทบาททางเพศแอนโดรจีนี)

2.3 ตัวแปรที่ทำนายอคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว

ตัวแปรที่ทำนายอคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัวที่เพิ่มเข้ามาจากตัวแปรร่วม จำนวน 2 ตัวแปร ได้แก่

2.3.1 ปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกัน

จากตารางที่ 17-18 พบว่าการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันบ่อยมีอิทธิพลต่ออคติของกลุ่มตัวอย่างต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว โดยการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันบ่อยเป็นตัวแปรสำคัญในการทำนายอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ($Beta = -.115$) ซึ่งการวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันบ่อยจะมีอคติต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกใน

ครอบครัวน้อยกว่ากลุ่มอื่นๆ (มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันบ้าง และไม่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกัน)

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกัน โดย Mohipp & Morry (2002) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันกับเจตคติของบุคคลรักต่างเพศต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน พบว่าการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันเป็นตัวทำนายเจตคติของบุคคลต่อบุคคลรักเพศเดียวกันได้ โดยบุคคลที่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันจะมีเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่าบุคคลที่ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกัน นอกจากนั้นแล้ว Gelbal & Duyan (2006) ทำการศึกษาเรื่องเจตคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ในประเทศตุรกี พบว่านักศึกษาที่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันจะมีเจตติเชิงบวกต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่านักศึกษาที่ไม่มีปฏิสัมพันธ์ต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน และ Yen et al. (2006) ได้ทำการศึกษาเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพยาบาลในประเทศไต้หวันตอนใต้ โดยทำการศึกษากับพยาบาลในโรงพยาบาล 2 แห่งทางตอนใต้ของประเทศไต้หวัน พบว่าพยาบาลที่มีเพื่อนหรือมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันมาก่อนจะมีเจตติเชิงบวกต่อบุคคลรักเพศเดียวกันและให้การดูแลคนไข้ที่เป็นบุคคลรักเพศเดียวกันเป็นอย่างดี และ Wells & Franken (1987); Curtis & Heritage (1991) ทำการศึกษาความรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยต่อเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีเพื่อน หรือสมาชิกในครอบครัวเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันจะมีเจตติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อย

โดยสรุปการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันเป็นปัจจัยทำนายอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน (Mohipp & Morry, 2002) โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันจะมีเจตติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกัน (Mohipp & Morry, 2002; Gelbal & Duyan, 2006; Yen et al., 2006; Wells & Franken, 1987; Curtis & Heritage, 1991) ซึ่งจากการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ (MRA) พบว่า การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันเป็นปัจจัยหนึ่งในการทำนายอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน คือ อคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นที่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันบ่อยจะมีอคติต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัวน้อยกว่ากลุ่มอื่นๆ (มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันบ้าง และไม่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกัน)

2.3.2 ภูมิลำเนา

จากตารางที่ 17-18 พบว่าภูมิลำเนามีอิทธิพลต่ออคติของกลุ่มตัวอย่างต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว โดยภูมิลำเนาเป็นตัวแปรสำคัญในการทำนายอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว ($Beta = -.109$) ซึ่งการวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนากรุงเทพมหานครจะมีอคติต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัวน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาต่างจังหวัด

จากการศึกษางานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องปัจจัยภูมิลำเนาที่เกี่ยวกับอคติของวัยรุ่นต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว พบว่างานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยชิ้นนี้คือกลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาชานเมืองหรืออยู่ตามต่างจังหวัดมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน อันได้แก่ งานวิจัยของ รุ่งกานดา พงศ์ธรกุลพานิช (2530) ซึ่งได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต่อชายรักเพศเดียวกัน ในกรุงเทพมหานคร พบว่าภูมิลำเนาเดิมของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อชายรักเพศเดียวกัน นั่นก็คือนักเรียนที่มีภูมิลำเนาเดิมในกรุงเทพมหานครจะมีความคิดเห็นด้านบวกต่อชายรักเพศเดียวกันมากกว่านักเรียนที่มีภูมิลำเนาในต่างจังหวัด

จากการศึกษางานวิจัยทางด้านภูมิลำเนาของบุคคลรักต่างเพศต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน พบว่าบุคคลที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานครมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาต่างจังหวัด (รุ่งกานดา พงศ์ธรกุลพานิช, 2530) ซึ่งสรุปได้ว่า จากการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ (MRA) พบว่า ภูมิลำเนา เป็นตัวแปรปัจจัยหนึ่งในการทำนายอคติของกลุ่มตัวอย่างต่อชายรักเพศเดียวกันที่เป็นสมาชิกในครอบครัว โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาอยู่ที่กรุงเทพมหานครมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาต่างจังหวัด ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ที่คนในกรุงเทพมหานครมีโอกาสได้ปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่าคนต่างจังหวัดทั้งที่เป็นปฏิสัมพันธ์ในชีวิตประจำวัน การพบเห็นในสื่อต่างๆ ทั้งโทรทัศน์ หนังสือ ฯลฯ จึงทำให้คนในเขตกรุงเทพมหานครมีความคุ้นเคยกับบุคคลรักเพศเดียวกัน อคติของคนในกรุงเทพมหานครต่อบุคคลรักเพศเดียวกันจึงน้อยกว่าคนในต่างจังหวัด